

ELS OBJECTIUS POLÍTICS

fonamentals del nacionalisme són: la defensa i la promoció de la llengua i de la cultura catalanes; l'expressió pública del sentiment, basat en la història, en les institucions i dret propis, que Catalunya té dret a ser reconeguda com a nació i, per tant, políticament; l'assoliment de la sobirania nacional plena en el marc polític europeu, del qual Catalunya sempre ha format part inextricable per motius geopolítics, socioeconòmics, històrics i culturals. Tot això, és clar, en el benentès que som nosaltres, els catalans, els qui millor sabem i sabrem definir quin ha de ser el nostre sistema d'assegurament de les llibertats individuals i del sistema de benestar per a tots nosaltres. La resta és accessori a aquests objectius: les relacions amb Espanya, la necessitat d'implicar-nos o no en aquesta o aquella institució, reforçar una tendència política o una altra. Tot és secundari.

El nacionalisme ha de ser vist com el delta d'un riu, on hi ha aportacions de sediments de totes bandes, a dreta i esquerra, on fins i tot els corrents contraris del mar acaben de conformar el perfil del mateix delta. Però on el que és substancial, el que dona sentit a l'existència mateixa de l'ecosistema deltaic, de les seves formes de vida, del que hi creix i del que s'hi

LECTURES POLÍTQUES

▶ ANTONI VIVES

Nacionalisme sense atributs

píndoles

«Els nacionalistes hem **EMMALALTIT D'INSTITUCIONALISME**, de curtplacisme, de **POLITICISME**, fent veure que som més normals del que som»

fa, és el riu. I Catalunya i la nostra llibertat nacional són el riu que ens mou, el riu en què nedem.

La pregunta que ens hem de fer és si el nacionalisme d'avui dia, del desembre del 2006, té prou presents els objectius. Si sap per què és aquí, vaja. I la resposta que em faig és que no, que ha oblidat quins són els objectius per caure en un tacticisme perdedor que destrossa les possibilitats d'acostar-nos als objectius que qualsevol nacionalisme seriós es planteja. Hem emmalaltit d'institucionalisme, de

«Les **DADES** objectives ens diuen que som molts, molts més dels que **L'ADVERSARI** pot assumir i, per això, aquest **S'ENTESTA** a fer-nos caure en el joc dels uns **CONTRA** els altres»

píndoles

serem capaços d'anar fent, que en el fons d'això es tracta.

I no és això. Ni *gauchisme* ni conservadorisme. Ni independentisme sense nacionalistes, ni autonomistes col·laboracionistes. El nacionalisme ha de reaprofundir en les seves arrels conceptuals, ha de tornar al que li és fonamental i ha d'actuar d'acord amb uns objectius que, per clars, són fàcilment desglossables en estratègies adequades a cada conjuntura social i política. Perquè, si no és així, serà impossible reconfigurar un espai

polític nacional majoritari que no caigui en el parany que ens para l'adversari d'una manera permanent: el de la divisió.

Ja sé que alguns companys de militància i de reflexió opinen que cal aprofundir la trinxera pròpia. Jo no hi estic d'acord. Em sembla que des de la trinxera no som capaços de nedar a la velocitat del corrent del riu. Entaforats a la trinxera perdem contacte amb la marxa de la nació. Cal sortir de la trinxera i cal fer sortir de les altres trinxeres tots aquells que comparteixin objectius amb nosaltres. Això no vol dir sortir-ne amb una samarreta nova; senzillament sortir-ne i veure si som gaires. Les dades objectives ens diuen que som molts, molts més dels que l'adversari pot assumir i, per això, aquest s'entesta a fer-nos caure en el joc dels uns contra els altres. Per això sóc tan optimista. Cal, doncs, tornar a militar en un nacionalisme sense atributs, un nacionalisme que s'allunyi dels adjectius que de mica en mica eliminen la substància de la nostra raó de ser política, que dessequen el nostre riu. Un nacionalisme que es proposa el que ens proposem tots els nacionalistes: la llibertat nacional del nostre poble.